

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 100.624 van 7 november 2001
in de zaak A. 81.130/XIV-3336.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat S. VAN EYCK,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Belgiëlei 187

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIV^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 16 november 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 1998 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 9 oktober 1995 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 oktober 1998;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 23 juni 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 31 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HOFMANS die, loco advocaat S. VAN EYCK verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE die, loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 8 oktober 1995 en zich vluchteling verklaart op 9 oktober 1995; dat op 9 oktober 1995 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing op 28 oktober 1998 bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

“A. Schending Art. 63/3 § 1 W. 15/12/80 en de redelijke termijnvereiste.

Aangezien het dringend beroep van verzoeker dateert van 11 oktober 1995; betrokkene werd eerst goed drie jaar later verhoord. Zulks is in strijd met Art. 63/3 & 1 W. 15/12/80 hetwelk de Commissaris-generaal een maximale termijn verleent van 30 dagen om een beslissing te treffen. Deze termijn is ruim overschreden en in afwachting werd verzoeker in het ongewisse gelaten en creëerde men een schijn van wettig verblijf. Dit schendt evenzeer de redelijke termijnvereiste (cfr. EVRM); de vernoemde gecreëerde schijn wordt thans abrupt afgebroken en betrokkene wordt na jaren geconfronteerd met de onmogelijk(e) opdracht zich terug naar XXX te begeven waar hij met niets meer in orde is, land dat hij overigens ontvlucht is wegens vrees en waar geen enkele bescherming werd geboden!”;

2.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij hierop als volgt repliceert :

“1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van art. 63/3 van de Vreemdelingenwet en de termijnvereiste.

Verweerder wil aanstippen dat de termijn die in het kader van de asielprocedure werd vooropgesteld voor de afhandeling van een asielaanvraag geen vervaltermijn is, maar een termijn van orde.

Met betrekking tot het feit dat verzoeker zich reeds lange tijd in België bevindt kan worden gesteld dat het statuut van een kandidaat-vluchteling zeer precair is, gezien de mogelijkheid niet erkend te worden als vluchteling tot aan het einde van de asielprocedure blijft bestaan, ongeacht hoelang deze ook duurt.

Het middel kan niet weerhouden worden.”;

2.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij hierop als volgt repliceert :

"Dat de administratieve beslissingen binnen redelijke termijn dienen te worden genomen.

De vraag of de redelijke termijn wordt overschreden, moet in concreto d.w.z. rekening houdend met de specifieke gegevens van elke zaak worden beoordeeld.

In casu verliep 3 jaar tussen de asielaanvraag en de definitieve weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen.

Dit tijdsverloop is niet kennelijk onredelijk, in acht genomen de buiten verwachting grote toevlucht van asielzoekers in de betrokken periode, en de verplichting om iedere aanvraag individueel te onderzoeken.

De redelijke termijn is niet overschreden.

Bovendien heeft de verstreken termijn verzoeker in de mogelijkheid gesteld om aanvullende stukken ter staving van zijn asielaanvraag te vergaren, zodat de verstreken termijn -binnen dewelke verzoeker nimmer verontrust werd- verzoeker geen nadeel toebracht.

Dat het eerste middel niet opgaat.”;

2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord hieraan niets meer toevoegt;

2.1.5. Overwegende dat, voor zover de verzoekende partij doelt op de schending van artikel 6 EVRM, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel geldt in burgerlijke en strafrechtelijke zaken; dat het asielrecht een politiek recht is dat niet valt onder voornoemd artikel;

Overwegende dat de termijn bepaald in artikel 63/3, §1, van de vreemdelingenwet een termijn van orde is en geen vervaltermijn; dat het niet naleven van deze termijn op zich de bestreden beslissing niet onwettig maakt;

Overwegende dat, wat de schending van de redelijke termijn betreft, de verzoekende partij niet aantoont welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen; dat zij alvast niet kan beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure, daar zij gelet op het bepaalde in artikel 63/5 van de vreemdelingenwet door dit feit geruime tijd langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en, in afwachting van de behandeling van het dringend beroep, in de mogelijkheid werd gesteld om aanvullende stukken ter staving van haar asielaanvraag te verzamelen; dat zij, voor zover zij beweert nadeel te lijden bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, niet aantoont welk belang zij er bij zou hebben indien de bestreden beslissing eerder was genomen; dat zij voor het overige rekening diende te houden met het precaire karakter van haar statuut; dat het middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

“B. Schending motiveringsplicht, zorgvuldigheidsplicht, hoorplicht en recht op verdediging.

Aangezien betrokkene een eerste maal werd verhoord met een tolk R. op de Dienst Vreemd. zaken en alsdan werd aangemaand zijn relaas kort en bondig te houden.

Op het Commissariaat-generaal werd hij verhoord in bijzijn van een tolk XXX hoewel hij had geopteerd voor een tolk R.; XXX kent hij maar (met) mondjesmaat.

Betrokkene heeft steeds zijn relaas naar best vermogen gebracht, doch hij weet niet wat vertaald, c.q. opgetekend werd. Zo stelt hij uitdrukkelijk ook bij zijn eerste verhoor gepraat te hebben over bedreiging en poging tot ontvoering. De Commissaris-generaal gaat er zonder meer vanuit dat het opgetekend relaas bij de Dienst Vreemd. zaken volledig zal zijn, wat onjuist is en op geen enkele wijze kan gegarandeerd worden. Deze premisse is dus al een foutieve uitgangsbasis!

Nogmaals, betrokkene beweert alles coherent en gedetailleerd gebracht te hebben en niettgenstaande de Commissaris-generaal ook verwijst naar de asielaanvragen van de zus en de ouders, blijkt het niet verder deze verschillende verhalen te hebben vergeleken en in aanmerking te hebben genomen bij beoordeling.

In tegendeel komt de bestreden beslissing zeer summier tot besluit dat de problemen op grond van de J. origine niet afdoende ernstig zijn en dit wordt gestoeld op persoonlijke vermoedens gebaseerd op NOOIT medegedeelde stukken of tegensprekelijk behandelde documenten die gebrekkig worden geciteerd zonder verwijzing naar hun concrete vindplaats. Dit alles schendt de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur en het essentieel recht op verdediging.”;

2.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij hierop als volgt repliceert :

"2. In een tweede middel haalt verzoeker de schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht en het recht op verdediging aan.

Verweerder wenst er vooreerst op te wijzen dat het dringend beroep waarbinnen zich de bestreden beslissing situeert, een administratieve beroepsprocedure is, die volgens de wet werd toevertrouwd aan een onafhankelijke en gespecialiseerde administratieve instantie, en die aldus niet kan worden gelijkgesteld met een procedure voor een administratief rechtscollege, waar de rechten van de verdediging moeten worden gerespecteerd. Niettemin werden de rechten van verdediging door de Commissaris-generaal gerespecteerd: zo werd verzoeker opgeroepen tot verhoor en werd hij bijgestaan door een tolk. Tijdens het verhoor kon hij zijn asielmotieven naar voor brengen, argumenten kracht bijzetten, (nieuwe en/of aanvullende) stukken neerleggen en zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon, van zijn keuze.

Daarnaast kan worden opgeworpen dat verzoeker noch in zijn dringend beroep noch tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal melding maakte van enige moeilijkheden en/of communicatiestoornissen met de tolken die hem tijdens zijn opeenvolgende verhoren bijstonden. Daar waar hij nu beweert de XXX taal slechts met mondjesmaat te spreken, verklaarde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk kennis van de XXX taal te hebben (zie verhoorrapport blz. DVZ blz. 1).

Verder moet er redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, van bij de aanvang van de asielprocedure in België, alle elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag correct naar voren brengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn.

Aangaande de verbondenheid tussen het dossier van verzoeker en de dossiers van zijn zus en zijn ouders kan worden gesteld dat feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag bepalend zijn bij de beoordeling in ontvankelijkheid door de Commissaris-generaal. Verzoeker licht bovendien onvoldoende toe welke, naast het feit dat er een familieband zou zijn, de concrete feitelijke gelijkenissen zijn tussen de verschillende dossiers. Hier wenst verwerende partij nog aan te stippen dat in het kader van de

asielaanvragen van verzoekers zus en ouders zowel door de Commissaris-generaal als door de Vaste Beroepscommissie besloten werd tot de weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Tenslotte moet worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing de referentie van de door het Commissariaat-generaal geraadpleegde informatie duidelijk wordt weergegeven. De informatie werd eveneens in het dossier gevoegd. Verzoeker kon en kan nog steeds deze informatie moeiteloos terugvinden en verifiëren.

Ook dit middel kan niet weerhouden worden.”;

2.2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij hierop als volgt repliceert :

“Verzoeker werd op 9 oktober 1995 gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken nopens de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Het gesprek werd gevoerd in het XXX-R. en verzoeker werd bijgestaan door een tolk.

Na het verhoor werd het opgemaakte verslag aan verzoeker voorgelezen in het XXX-R..

Na herlezing heeft verzoeker vervolgens dit verslag ondertekend (...).

De beweringen van verzoeker als zouden zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken onvolledig en onjuist vertaald zijn, kunnen dan ook niet worden aangenomen, bij gebreke van enige opmerking van verzoeker dienaangaande noch naar aanleiding van de voorlezing van het verhoorverslag, noch in zijn dringend beroep.

De Commissaris-generaal vermocht derhalve vast te stellen dat het verhaal van de ontvoering ongeloofwaardig is, gezien dit verhaal, of enige verklaring aangaande een aanslag op de fysieke integriteit, niet werd vermeld n.a.v. het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken.

De affirmaties van verzoeker op dit punt als zouden zijn verklaringen onjuist zijn weergegeven overtuigen niet, temeer verzoeker niet ontkent dat hij niet vermeldde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij het slachtoffer zou geweest zijn van een poging tot ontvoering.

Verder stelt verzoeker dat hij op het Commissariaat-generaal werd verhoord in het bijzijn van een tolk XXX, hoewel verzoeker beweert dat hij had geopteerd voor een tolk R..

Uit het dringend beroep blijkt evenwel dat verzoeker geen uitdrukkelijk verzoek tot bijstand van een tolk r. formuleert (...).

Terwijl de Commissaris-generaal zijn beslissing vermag te steunen op algemeen toegankelijke informatie, informatie waarvan de bronnen in de aangevochten beslissing concreet omschreven werden.

Het tweede middel gaat evenmin op.”;

2.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord hieraan niets meer toevoegt;

2.2.5. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, het volstaat te stellen dat die op het administratief-rechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, dit als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is

om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen; dat de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal van de beslissing van weigering van verblijf van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om reden dat de aanvraag van verzoekende partij kennelijk ongegrond is omdat de verzoekende partij geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, niet als zulk een maatregel kan worden gezien; dat deze beslissing immers voortvloeit uit de toepassing van artikel 52 van de vreemdelingenwet en niet gestoeld is op het persoonlijk gedrag van de kandidaat-vluchteling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur; dat derhalve niet is voldaan aan één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden van de hoorplicht;

Overwegende dat de verzoekende partij in dit middel tevens de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel enerzijds doordat zij werd verhoord in het XXX en doordat haar verklaringen onjuist werden opgetekend, en anderzijds doordat haar verklaringen niet met die van haar zus en ouders werden vergeleken;

Overwegende dat de verzoekende partij naar aanleiding van het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart de XXX taal machtig te zijn; dat zij het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken ondertekend heeft en verklaard heeft dat het overeenstemt met de inlichtingen die zij gegeven heeft; dat zij in haar verzoekschrift in dringend beroep geen opmerkingen heeft geformuleerd met betrekking tot een eventueel taalprobleem en ook uit het verhoorverslag voor de commissaris-generaal blijkt niet dat zij enige opmerking hieromtrent heeft gemaakt; dat zij bovendien nalaat aan te tonen welke communicatieproblemen zich hebben voorgedaan en in welke mate dit haar rechten heeft aangetast; dat, wat het al dan niet vergelijken van haar verklaringen met die van haar zus en ouders betreft dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal hiertoe niet verplicht is;

Overwegende dat de verzoekende partij in dit middel ten slotte de schending aanvoert van de motiveringsplicht zonder echter te specificeren op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn; dat het middel in al haar onderdelen niet gegrond is; dat het beroep derhalve dient te worden verworpen;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven november tweeduizend en één, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

De griffier,

W. GEURTS.

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De voorzitter,

G. DEBERSAQUES.